No. 145. 18..

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 3 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

— Ten gevolge eener aloude bepaling, dat de Czaars van Moscovië slechts 25 jaren mogten regeren, waarna zij van het bestuur moesten afstand doen ten behoeve van hunnen troonopvolger, maakt men thans de opmerking, dat de keizer van Rusland, die den 1. December e. k. 22 jaren zal hebben geregeerd, na drie jaren van zijne ontzaggelijke heerschappij zal moeten afzien. Men voegt er zelfs bij, dat Z. K. H. zich hierover bij eene zekere gelegenheid reeds vertrouwelijk moet hebben uitgelaten.

ZWITSERLAND.

AARAU, den 24. November. Drie koeriers kwamen hier achter elkander met het berigt: *Lucern heeft zich overgegeven!* Er is bloedig gevochten. Gisteren avond wilden onze troepen, — de divisie *Ziegler*, — de stelling op den Rothenberg innemen. De Sonderbunders hadden zich bij hunne vlugt uit Sins en Gisikon daar verschanst. Linietroepen, geschut en het grootste gedeelte der scherpschutters, waaronder eene compagnie uit de Ur-kantons, waren boven op den berg. De eedgenootschappelijke troepen wilden de hoogte bestormen, en het gelukte hen eerst, nadat zij driemaal terug waren geworpen. De bataillons *Heusler* (Aargauers) en *Benzinger* (Appenzellers) hebben vreesselijk geleden. Hunne jager-compagniën moesten geknield laden en de salvo's der anderen over zich heen laten gaan om dan, zich het gevolg der salvo's ten nutte makende, vooruit te dringen. Overste *Ziegler* en overste *Siegfried* stonden steeds midden in het vuur hunne manschappen aanmoedigende met: « goed zoo Aargauers!" « goed zoo Appenzellers!" De hoogte was met een boschje bewassen; van onderscheidene kanten drongen de bestormers nader bij; de verdedigers van het punt werden al meer en meer ingesloten; de scherpschutters van den Sonderbund die men boven nog aantrof, werden man voor man nedergesabeld. Hals over *hoofd* namen nu de Lucerners de wijk naar de stad. Een parlementair kwam de divisie *Ziegler* te gemoet; men verwees hem naar den generaal *Dufour*. Hij deed voorslagen van capitulatie. « De capitulatie komt te laat," was het antwoord, « ik eisch *onvoorwaardelyke onderwerping* en geef u tot morgen ochtend 8 uur tijd tot bedenken." De onderwerping volgde en de troepen rukten binnen als in eene vijandelijke plaats. In het klooster Muri liggen 74 gekwetsten; het getal dooden wordt niet gemeld doch zou, in verhouding tot de gekwetsten, zeer gering zijn.

ENGELAND.

— De heer *Lister Smith* in Essex heeft in zijnen vijver verscheiden baarzen, die in de lente met den hengel in de rivier gevangen zijn, en welke het hem gelukt is zoo mak te maken dat zij op het hooren van gefluit boven komen en uit de handen der kinderen eten. De gulzigheid dezer visschen in het verslinden van wormen is zoo groot, dat een daarvan, eenige dagen geleden, er een en dertig te gelijk uit de hand van den heer *Smith* rukte en inzwolg. Gedurende tien of twaalf dagen zag men den baars niet boven komen, en vreesde men dat hij aan de gevolgen van dien al te rijkelijken maaltijd gestorven was; sedert echter is hij weder voedsel komen halen, ofschoon niet met de vroegere gulzigheid.

— De *New-York Herald* heeft aangekondigd dat in de drukkerij van dat blad eene nieuwe mechanische pers is toegesteld, die 25,000 exemplaren *per uur* zal kunnen drukken. Die pers is eene uitvinding van een amerikaansch werktuigkundige met name *Hoe*, die zich naar Londen heeft begeven om zijne pers ook in Europa in te voeren. Men weet dat de beste europesche persen slechts van 4 tot 5000 afdrukken per uur kunnen leveren.

Bij dezelfde gelegenheid vergelijkt zich de *New-York Herald* bij de europesche bladen. Van dit amerikaansche blad worden thans 50,000 exemplaren gedrukt en verspreid. Door middel van de electrische telegraaf, geeft hij berigten van den vorigen dag uit een tiental steden, welke allen meer dan 150 uren van New-York verwijderd zijn. Met behulp van de pers des heeren *Hoe* en de verlenging der electrische linie, die door den heer *Morse* tot de uiterste punten der Vereenigde Staten worden voortgezet, zal de *Herald* in het volgende jaar welligt 100,000 exemplaren drukken en den volgenden dag te New-York berigten verspreiden uit Nieuw-Orleans, van den vorigen avond, op een afstand van meer dan 300 uren. Wat beteekent bij zoo iets de drukpers van Parijs, ja zelfs de drukpers van Londen?

Ook drijft de *New-York Herald* ijverig den spot met onze europesche inbeeldingen.

« Hij voorziet wel, — zegt hij, in het laatst tot ons gekomen No. dat de europesche monarchijen, beginnende bevreesd te worden voor het *slechte* voorbeeld van vrijheid en welvaart, dat de Vereenigde Staten aan de oude wereld geven, eerlang zullen zamenspannen tegen de amerikaansche instellingen. Maar de staatkundige kuiperijen zijn uitgeput. Men zal dan tot iets anders zijne toevlugt moeten nemen. Mexico, Cuba of Braziliё zullen ongetwijfeld vroeg of laat het voorwendsel van oorlogen worden, tusschen de groote Republiek der nieuwe wereld en de verouderde koningrijken van Europa.

Doch dat vooruitzigt boezemt thans Amerika geene vrees meer in; en de geheele menschheid moet zoodanige uitbarsting wenschen tot heil van hare bevrijding."

Intusschen hebben de europesche mogendheden niet durven tusschen beiden treden, in den oorlog die thans door de Vereenigde Staten tegen Mexico wordt gevoerd, en volgens de jongste berigten eene beslissende wending heeft verkregen ten voordeele der eersten door de verovering van de hoofdstad Mexico, door den amerikaanschen generaal *Scott*. *(d. B.)*

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 29. November. In den afgeloopen nacht is bij mej. de wed. *Neuman*, op het Oudkerkhof, wier man dezer dagen is overleden, en dus tijdens het lijk boven aarde stond, een stoute diefstal gepleegd. Waarschijnlijk een in huis geslopen dief heeft het benedenste kastje van de secretaire opengebroken en een trommel met 19 horologien, en goud- en zilvergeld, ter waarde van omstreeks *f* 1300, mede genomen.

NISSE, den 28. November. Heden werd alhier, door den heer *T. Pieterse*, stads operateur te Goes, in tegenwoordigheid van den heer *J. A. Geill* en andere geneeskundigen, eene der pijnlijkste kunstbewerkingen, de amputatie van het been, verrigt onder den invloed van den zwavel æther, met dat gevolg, dat de patiente, een meisje van 23 jaren, gedurende de operatie in eenen staat van volstrekte gevoelloosheid verkeerde, omdat zij geene pijn hoegenaamd gevoelde noch van de operatie eenige bewustheid had.

De ondervinding doet alzoo het heilrijke dezer uitvinding meer en meer waarderen.

VLISSINGEN, den 1. December. Gedurende de maand November zijn alhier geboren 35 personen, als: 14 van het mannelijk en 21 van het vrouwelijk geslacht; overleden 22 personen, als: 12 van het mannelijk en 10 van het vrouwelijk geslacht; onder de overledenen is begrepen 1 elders gestorven; levenloos aangegeven geene.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt

Beneden het jaar				1
van 1	tot	10	jaren	5
« 10	«	20	«	6
« 20	«	30	«	1
« 30	«	40	«	–
« 40	«	50	«	3
« 50	«	60	«	3
« 60	«	70	«	1
« 70	«	80	«	2
				22.

Terwijl er 8 huwelijken zijn voltrokken.

— Zr. Ms. schooner-brik *Saparoea*, onder bevel van den luitenant ter zee 1e kl. *A. D. Kluyskens*, is op de reis van Texel naar Batavia laatstleden woensdag te Cowes binnengeloopen.

— De gouverneur van Gelderland schrijft de kwijning onzer welvaart toe; 1. aan onzen grooten schuldenlast, 2. minderheid onzer industrie, 3. onverschilligheid jegens elke nieuwe onderneming, 4. gebrek aan publieke geest, blijkbaar oorzaken welke zonder veel zoekens in de grondwet zijn op te sporen. Zonder die grondwet toch geene verkiezing van egoïstische oogendienaars die de schulden dagelijks helpen vergrooten; 2°, 3°, moed in alle ondernemingen, omdat de winsten die ze opleveren niet in eene bodemlooze schatkist te loor gaan, 4. opgewekte publieke geest, door dien de burger, bij 't vervallen onzer doodelijke instellingen, zijn invloed op 's lands zaken doen gelden. Eere zij den gouverneur van Gelderland.

— Tegen onze verwachting, wij moeten het bekennen, maar tot onze groote vreugde, heeft de meerderheid der Kamer, zich, bij het onderzoek in de afdeelingen, van het op nieuw aan haar aangeboden 2e en 3e boek wetboek van strafregt, — op de ondubbelzinnigste wijze verklaard *tegen* de bedoelingen en voorstellen der regering, ten aanzien van de ontworpen bepalingen op den *hoon en laster*. De meerderheid der leden heeft, ten gevolge van de vele en gewigtige bedenkingen daartegen in het midden gebragt, verklaard aan dat deel van het strafwetboek, zoo als het thans is voorgesteld, *haren bijval niet te kunnen schenken*, ten sterkste bij de regering aandringende op eene ALGEHEELE OMWERKING dier bepalingen. Het gevoelen der meerderheid was dan ook, dat aan de zucht tot het weren van een schadelijk misbruik van de vrijheid der drukpers, niet zooveel mag worden toegegeven, dat daardoor te kort zou kunnen worden gedaan aan die vrijheid van spreken en schrijven, welke in ons land tot de grondwettige regten der staats-burgers behoort.

Met een diep leedwezen echter, zien wij uit hetzelfde verslag, dat de meerderheid onzer vertegenwoordiging zich heeft kunnen vereenigen met de voorstellen der regering, in dat zelfde wetboek van strafregt, ten doel hebbende het invoeren van de beperkende bepaling van het *placet*, ten nadeele onzer catholijke landgenooten en medeburgers, welke bepaling wij niet minder, eene inbreuk achten te zijn op de regten, *ons alle gelykelyk* door de grondwet gewaarborgd, — daar wij ze aan de ware liberale beginselen toetsen. *(d. B.)*

MENGELINGEN.

Nederland in den vreemde.

« Het is het jonge Nederland, het Nederland, dat hoopt op de toekomst, dat een uitgestrekt verschiet van welvaart en beschaving voor zich ziet; het Nederland, dat in geenerlei opzigt achter wil blijven; dat Nederland is het, hetwelk ik bij u wensch te vertegenwoordigen."

(Hoogleeraar ACKERSDIJK, in zijne rede op het Staathuishoudkundig Congres te Brussel, 18. September 1847.)

Het doet een Nederlandsch hart goed als wij eene enkele keer door den vreemdeling onzen naam en onze daden met toejuichingen hooren begroeten; als wij eene enkele keer mogen bemerken, dat de oude roem niet gansch is uitgestorven, de oude sympathie niet geheel is uitgedoofd.

Wij zijn zoo gewoon ten onzen opzigte in het oordeel van het buitenland niets dan minachting en verguizing te vinden, dat onwillekeurig de borst ons zwelt, als wij ons de achting zien betoonen, die ons toekomt, en het bewijs erlangen, dat het slechts van ons zelven afhangt, om, zoo niet den ouden rang onder de staats-magten, althans den vroegeren glans onder de volken te herwinnen.

Het is zóó, dat de blaam en de minachting, welke dagelijks door den vreemdeling over ons worden uitgestort, meer ons bestuur, dan ons zelven treffen; maar ongelukkigerwijze is onze taal buitenlands zoo weinig bekend, dat men zich daar niet kan vergewissen of diezelfde blaam en minachting ook in gelijke mate door het Nederlandsche volk zelfs tegen zijn bestuur werden aan den dag gelegd. Inderdaad is dit meestal het geval. Zoo de Engelsche staatslieden en de Engelsche pers de autocratie in onze kolonien gispen en hekelen, worden vele hunner grieven door ons zelven beaamd; zoo de onafhankelijke pers van Frankrijk en Belgie

---

MODERNE HOLLANDERS.

SCHETSEN UIT DE PORTEFEUILLE VAN DOORN.

(Vervolg van onze vorige.)

– Na eenige merkwaardige fabrieken van administratie bezigtigd te hebben, en na vooral het onwaardeerbare geluk te hebben genoten van den nek niet te breken in een doolhof van gedrukt oningevuld materieel, kwamen wij op een breed plein, voor een gebouw van de eerste grootte, – ik reken dat het paleis te Amsterdam er juist vier en twintig malen in zou kunnen staan, – het was vierkant, zonder eenige de minste versierselen aan de gevels; alleen stonden er bijzonder groote ramen in, allen van ijzeren staven voorzien, en was de groote poort bezet met eene wacht van 48 zware dragonders. Mijn trouwe Cicerone was voorzien van een bewijs van toegang, hetwelk zeer deugdelijk moet geweest zijn, want een man naderde mij allerbeleefdst, met den hoed in de hand, en terwijl hij de deur opende, boog hij zich als een dienstdoende kamerheer voor een minister; hetwelk ik niet anders kon vergelden dan met hem een paar kwartjes in de hand te stoppen, op welke soort van handdruk bij volgens mijn leidsman zeer gesteld was.

Voor het huis was, tusschen de ramen der tweede en derde verdieping, eene driekleurige streep, even als een Nederlandsche scheepswimpel, in welker midden men met gouden letters las:

GROOT MUSEUM VAN WETENSCHAPPELIJKE, LETTERKUNDIGE, DICHTERLIJKE EN ANDERE ZELDZAAMHEDEN EN CURIOSITEITEN.

Na, zoo als gezegd is, te zijn binnen getreden en de eerste fooi te hebben voldaan, – iets hetwelk ook aan iedere deur, welke zich voor ons opende, een onmisbaar vereischte was, om goed te kunnen zien, – openden wij onze oogen en zagen een chaos van de vreemdsoortigste zaken. Daar ik met een zeker enthusiasme voor dichters, inzonderheid vaderlandsche, behebt ben, bezocht ik al spoedig hunne zaal en het wonderbaarste schouwspel lag bloot voor mijne blikken.

– Mijn hemel; conducteur! welke beelden zijn dat?

– Dat zijn Nederlandsche bootsgezellen, uit den slag op Doggersbank, mijnheer!

Ik zag, nota bene, een twintigtal personen, gekleed als Hollandsche matroozen, doch met vleugelen, even als de engelen afgebeeld worden; hunne armen en handen waren wel vijftig maal langer dan het overige ligchaam en in dezelve hielden zij een mij geheel onbekend vuurverspreidend werptuig, niet ongelijk aan een suikerbrood, hetwelk ik voor eene onbekende soort van handgranaat hield; doch mijn man hielp mij weldra uit den droom, door mij te wijzen op een onzer almanakken, welke jaarlijks verschijnen met de voortbrengselen der letterkunde, daar las ik:

« Als englen staan de bootsgezellen
« En zien met weemoed Parker aan;
« Zij grijpen 't gloeijend staal (1), hun handen
« Zijn bergen, waar in lava's branden, enz.

Ik verwonderde mij geen zier over de groote victorie van Zoutman, immers, met zulk volk zou men de wereld overwinnen.

Op een tafeltje, digt bij een der groote ramen, stond eene spanen doos, welke ik meende gevuld te zijn met houten kinderspeelgoed, althans ik dacht dat het eene schaapskooi was en zocht naar de andere doos waarin misschien de schaapjes zouden wezen, dan ik vergiste mij deerlijk, de vermeende deelen der schaapskooi waren niet anders dan ladders, uit rupsen-hair vervaardigd, waarmede (wederom volgens een daarbij liggend prachtig jaarboekje), ten jare .... (de juiste tijd is me ontschoten) de rupsen den Drachenfels beklommen en beladderden. Men zegt dat deze uitermate schoon beschrijvende regel van eenen Haagschen dichter (2) is.

Verder meende ik een fraai stuk mechaniek te zien; uit eene rots ontsprong een beek, aan welks oever een jongeling en een meisje zaten, welke elkander kusten.

Weder een dichterlijk beeld, zeide mijn geleider, door deze po-

(1) Dus hadden ze bovendien nog onbrandbare handen, dat heeft Neef zeker niet kunnen zien.

(2) De Haagsche verbeelding is vlug.

ons brandmerkt, wegens de jubeltoonen door het bezoldigde blad der regering aangeheven bij de rampen van Krakau en het bloedbad van Gallicië, dan hebben wij zelve het walgelijke daarvan levendig gevoeld, en openlijk onzen afkeer geuit; zoo zelfs de Duitsche pers, in weerwil der strenge censuur, dagelijks op de feilen onzer regering wijst, hare onvrijzinnige houding blootlegt en hare zucht om de ultramontaansche factie te believen, aan den dag brengt, dan zijn wij zelven zeker de eersten geweest om luide onze afkeuring te kennen te geven. Maar de stem van het Nederlandsche volk dringt niet buiten de grenzen door; en de eenige kennis, welke van ons verkregen wordt, put men uit de openbare handelingen des bestuurs en uit de onzuivere bron van het *Journal de la Haye*, dat gratis verspreid wordt.

Van daar dan ook, dat men geen buitenlandsch dagblad in handen nemen kan, hetwelk, zoo het soms eenige regelen aan ons vaderland wijdt, ons niet bestempelt, als waren wij de tegenvoeters der Europesche beschaving. Wij zijn verdacht bij alle partijen, behalve bij de Jesuiten. Het conservative *Journal des Debats*, zoowel als de meer liberale *Constitutionnel*; de *Augsburger Allgemeine Zeitung*, het blad van *Metternich*, even als de *Deutsche Brüsseler Zeitung*, zijn het daaromtrent eens, dat bij ons, ultra-conservatisten ten gevolge van de sufheid des ouderdoms, elke kiem van verjonging verstikt is; dat Europa niets meer van ons te wachten heeft; dat het lot van het afgeleefde Venetie ook voor ons is beschoren, en wij slechts beschouwd moeten worden als eene zekere en goede prooi, waarvan een magtiger nabuur, zoo de gelegenheid opdaagt, zich hebbe te bemagtigen. En men spreekt van zoodanige toekomst voor ons roemrijk vaderland zonder meewarigheid, want wij hebben de sympathie en genegenheid der volken verbeurd.

Daarom heeft het elk vaderlandsch hart dubbel getroffen en met nieuwe hoop vervuld, toen, nu bijkans twee maanden geleden, in eene vergadering van de aanzienlijkste staatsmannen en geleerden, uit alle landen van Europa te zamen gekomen, de stem van een landgenoot zich zoo krachtig deed hooren, de gemoederen van allen wist te ontvonken en eerbied en toejuichingen afdwong voor onzen naam.

Het is waar, het was geen zendeling van den heer LA SARRAZ, welke zoo ongewoon en verblijdend verschijnsel wist te bewerken; want onze minister oogst niets dan woorden van minachting buitenslands. Het was mede geen aanhanger des behouds, of een vriend van ons bestuur; neen, het was de man, wien de heer VAN HALL, in zijn bespottelijken waan, eenmaal een *pamflettist* noemde; maar ook de man van wien de heer BROUCKÈRE, voorzitter van het congres, betuigde: « dat *alle staatsdienaren* die in Belgie in het bewind zijn, zijne lessen over de staathuishoudkunde hadden gehoord." Hoe gansch anders klinkt die betuiging, door de levendigste toejuichingen achtervolgd, dan het schampere woord van den heer VAN HALL?

Maar ook, hoe gansch verschillend was de taal van den hoogleeraar ACKERSDIJK, welke die algemeene sympathie afdwong, van hetgeen het behoud, zoo binnen- als buitenslands, gewoon is te verkondigen! Hij, de hoogleeraar, durfde met geregte fierheid, in dezelfde zaal, waarin eenmaal KAREL V afstand deed van zijne heerschappij over de Nederlanden, ten behoeve van zijnen zoon; in die zaal, zoo vol van herinneringen, op nieuw het oog van Europa op het Oude Nederland rigten, en de schimmen van JAN DE WITT en PIETER DE LA COURT oproepen, tot getuigen van Nederlandsche vrijzinnigheid. Het was eene gelukkige greep, daar ter plaatse, in diezelfde zaal waar, gelijk de hoogleeraar zich uitdrukte; *de twee beginsels tot scheiding zyn gekomen*, het Oude Nederland, voor het oog van Europa, op nieuw als tegenhanger van Spanje, voor te stellen. Langdurige toejuichingen toonden, dat de heugenis van den hardnekkigen strijd dier twee beginselen, en de roem van ons land nog niet geheel zijn uitgedoofd. En toch schroomde de hoogleeraar, de leermeester *van al de staatsdienaren die thans in Belgie aan het bewind zyn*, (de pamflettist volgens den heer VAN HALL) niet om aldus voort te gaan.

« Evenwel is het niet van het *Oude Nederland* dat ik spreken wilde; het Oude Nederland behoort der geschiedenis. Wij eerbiedigen het: wij bezielen er ons mede, wanneer wij handelend moeten optreden, soms ook strekt het ons tot troost wanneer men ons miskent of verkeerd beoordeelt" (*toejuichingen.*)

« Maar even als de Engelschen van onze dagen niet meer *Old England* zijn, zijn wij niet meer *Oud Nederland.*"

« Het is *jonge Nederland*, het Nederland, dat hoopt op de toekomst, dat een uitgestrekt verschiet van welvaart en beschaving voor zich ziet, het Nederland, dat in geenerlei opzigt achterlijk wil blijven, dat Nederland hetwelk ik bij u wensch te vertegenwoordigen."

(*Langdurige toejuichingen*)

Ziet hier de taal, welke weerklank vond in de gemoederen der zaamgestroomde staatslieden en geleerden van Europa; ziet hier de taal, door welke een geacht landgenoot op nieuw sympathie voor ons vaderland wist te ontvonken, en het ongewoon verschijnsel wist te weeg te brengen, dat onze naam met eerbied, met tallooze toejuichingen werd begroet.

Stellen wij ons den heer ACKERSDIJK tot voorbeeld, en vertegenwoordigen wij allen slechts dat *jonge* Nederland, waarvan zijn hooggeleerde sprak; wij zullen zeker zijn de achting van het buitenland te herwinnen, waaraan een klein volk zoo veel gelegen is.

Provinciale Staten van Utrecht! zou de man die ons zoo schoon voorbeeld gaf; de man, die openlijk den roem oogste van de leermeester te zijn geweest van *alle staatsdienaren die in België aan het bewind zyn*; — zou die man, van Europesche vermaardheid, uw gewest niet op waardiger wijze vertegenwoordigen dan uw KIEN of uw MENSO???

(*T. W.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2. December. Sedert den 30. Nov. zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Noordstar, J Brouwer, Bordeaux, wijn en brandewijn; la Reine, R. Jansen, Hull, manufacturen; de vrouw Jantina, L. H. Mulder, Riga, lijnzaad in tonnen; Petrus, J. Piton, Havannah, suiker; Hendrika Dorothea, L. van Aken, Bordeaux, wijn; Fransit, J. Smit, Hull, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

La Brise, C. Mil, Bordeaux, wijn.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

2 December 1847.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1846) .	f .	Z. Gr. Erwten . .	f 10.50
N. dito dito	- 9.60	W. Witte dito . . .	- .
O. W. Tarwe (1846) .	- .	Z. Paardenboonen .	- 6.00
Nieuwe W. dito . . .	- 9.90	W. Koolzaad . . .	- 11.90
N. Z. Rogge	- 7.60	Zomer dito	- .
Vreemde dito	- .	Gort No. 5 . . .	- 18.00
Winter garst	- 5.60	« « 2 . . .	- 15 00
Zomergarst	- 5.40	« « 1 . . .	- 15.00
Haver	- .	Raapolie . .	f 39.50 p. v.
Boekweit	- 6.70	Patentolie . .	- 41.50 -
W. Witteboonen . .	- 12.00	Lijnolie . .	- . -
Dito Bruineboonen .	- 10.25	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 6.25	Raapkoeken « 82.00	- 1040 -
W. Gr. Erwten . . .	- 11 00		

sitie zeer juist uitgedrukt: Amynthas en Dafné, rusten aan een kristalijnen vliet (voel maar, 't is zuiver kristal) en versmelten in één langen kus. U begrijpt wel, dat de beeldjes onbewegelijk blijven zitten en dus de waarheid van het gezegde bevestigen. Ik zei: ja wel, man! 'k verwonder mij over niets meer, ga jij maar voort.

– Nu dan, mijnheer, gelieft wel acht te geven op deze, voor hunne soort, reusachtige bloemen; de eene is eene roos, de andere een aster, in wier schaduw de moorsche baster gesluimerd heeft. Dat gebeurde namelijk in Spanje, doch stellig zeker in vroeger dagen, toen de reizigers wat meer getrouw handelden overeenkomstig de spreuk « van verre landen is 't goed liegen," want dat er ten huidigen dage nog zijn, geloof ik niet. Echter nam al weder een Nederlandsch dichter de vrijheid, ze in zijne gedichten in te vlechten. Dezelfde man heeft nog eene schoone ontdekking gedaan. Onder die stolp, daar op dat tafeltje, ziet gij een paar phosphorieke vleugelen van bordpapier liggen, wanneer men dezelve aan de schouderen hecht en er mede vliegt, vatte zij door de wrijving, even als de lucifers, vuur, en dat zijn nu vlammenvlogels, sommigen zeggen dat ze niet bestaan en de dichter dit woord slechts fabriceerde om op kogels te rijmen, doch dat kan wel spotternij wezen!

– Maar hemel, vriendje, zie eens langs den wand, in die nissen, wat een aantal beelden; die had ik nog niet gezien; zie eens: Willem I, Maurits, Frederik Hendrik, de Ruiter, Tromp enz., enz., enz.; wat doen die hier?

– O, dat zal ik je gaauw zeggen, dat zijn nu de nieuwe halfgoden onzer dichters, dat is goddelijk heldenvolk.

Het vrije Griekenland,
Zag nooit een edler drom verzameld aan zijn strand.

– O, jeminie! komen onze tegenwoordige generaals en zeeofficieren daar ook in?

– Wel zeker; het verwonderd mij maar dat ze er niet reeds staan; zie dan zijn de Engelschen ons toch vooruit; de hertog van Wellington, ook wel een half-god, paradeert reeds in 't metaal. Maar dit verwonderd mij bovenal, dat de ministers er nog niet zijn, deze toch zingen:

Neen..............
Overgeven doenen we niet,
Liever onder des duivels magt,
As onder jouw gebied!

– Maar mijn goede uitlegger, hoe zal men in de moderne Hollanders half-goden en goddelijk heldenvolk kunnen zien? al die mannen welke daar reeds staan zijn in ijzer en staal gekleed.

– O, mijnheer, daar weten ze tegenwoordig ook al raad voor; in plaats van een stalen harnas met riemen en gespen over zijne kleederen heên, draagt men nu een linnen of katoenen, met stevige baleinen, onder zijne kleederen; ze noemen zoo'n ding corset, en dat geeft ook taille. En daarenboven zijn immers de baarden verawaard? 't Is waar, de pruiken, zoo als van Rabenhaupt, zijn weg, maar men laat het haar wat borstelig groeijen, draagt colbaks of miniatuur casquets, zooals de grenadiers (5) en dragonders, en dan met een weinig imaginatie heeft men een halfgod, een held.

Wat verder gaande kwam Neef, na de voldoening van een nieuwe fooi, in een afzonderlijk kamertje, omtrent zoo groot als het vooronder van een beurtschip, doch aan de vier zijden met boekenkasten bezet, welkers inhoud, netjes gebonden en verguld op snee, er zeer sierlijk uitzag. Boven een der kasten hing eene krijgstrofee, in welker midden men las: « dit heiligdom bevat onzen volksroem der laatste jaren," en daaronder: 1831. O wat eene heerlijke verzameling. Speijken-zangers, Citadel-poëten, tiendaagsche veldtogts-barden, wapenkreet-aanheffers, muiter-vloeken, verraad-verachters, afgronds-kolken en eene amalgamma van verzen, gedichten, liederen en liedjes, waarmede men de St. Pieterskerk zou kunnen behangen. Iets echter verbaasde Neef: Tollens, en vele andere barden, vond hij er niet; doch dit werd hem opgelost; hier werd slechts dat goedje bewaard, hetwelk ligt vergeten wordt of over het hoofd gezien, terwijl de werken der wezenlijke dichters in de binnenkamers der burgers aanwezig zijn; dit kenmerk der moderne Hollanders knapte Neefs humeur nog wat op, en hij meende overtuigd te zijn geworden dat er dan toch nog wel eenigen waren, die de knieën voor den grooten Baal niet hadden gebogen.

– Wat zullen ze met dat spul doen? vroeg Neef.

– Och eenvoudig laten staan, was 't antwoord; blijft het gaaf, zoo blijft het gaaf; vreten er de motten aan er is weinig aan verbeurd; anderen zullen wel zorgen dat onzen lof alom worde uitgetrompet; men heeft immers hulpmiddelen genoeg? b. v. het Journal de la Haye en de wijdvermaarde echt Nederlandsche Staats-Courant, waarin allerbelangrijkste nieuwstijdingen over aardappelen en ridderordes, over de veeteelt en de benoemingen voorkomen; dus rust je hoofd maar, man! (Vervolg hierna.)

(5) Zonder granaten!

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.